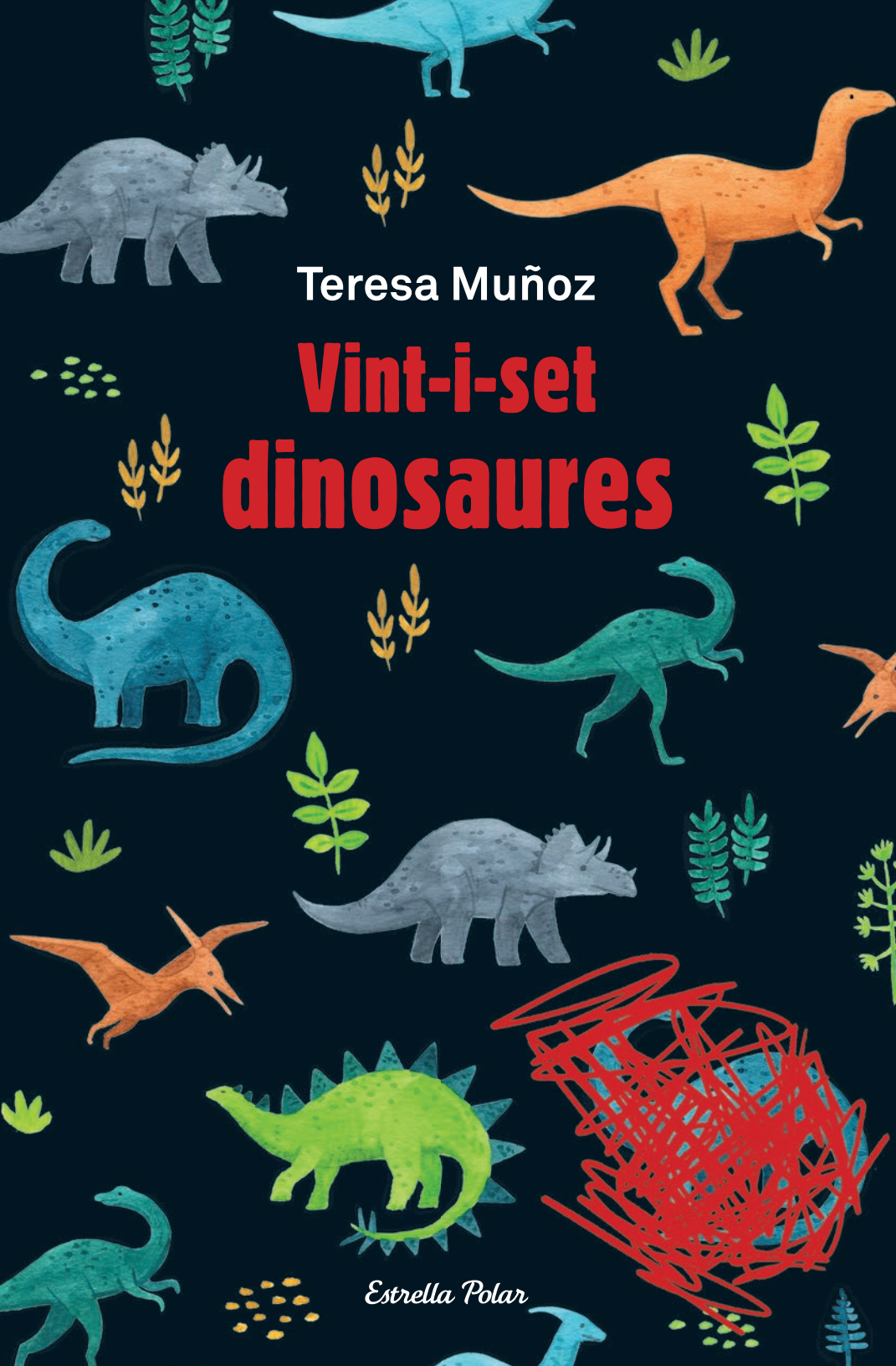

The book cover has a dark blue background. It is decorated with various stylized illustrations of dinosaurs and plants. At the top, there is a light blue dinosaur on the left and an orange dinosaur on the right. Below them, a grey Triceratops is on the left and a blue long-necked dinosaur is on the right. In the center, there is a large red dinosaur. To the left of the center, there is a blue long-necked dinosaur. Below the center, there is a grey Triceratops. At the bottom, there is a green Spinosaurus and a blue long-necked dinosaur. There are also several small yellow plants and green ferns scattered throughout. A large, messy red scribble is in the bottom right corner.

Teresa Muñoz

Vint-i-set dinosaurès

Estrella Polar

TERESA MUÑOZ

VINT-I-SET
DINOSAURES

Estrella Polar

Estrella Polar

© del text: Teresa Muñoz Garcia, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2022

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: febrer del 2022

ISBN: 978-84-1389-178-1

Dipòsit legal: B. 422-2022

Impressió a Catalunya

Amb el suport del Departament de Cultura.

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Índex

1. Una gossa intel·ligent	11
2. A casa	17
3. El meu pare	21
4. Xocolata desfeta per berenar	29
5. Dr. Jekyll i Mr. Hyde	33
6. Robots	39
7. Ets un cagat	45
8. Monstres	49
9. Lily Potter	55
10. Galetes	59
11. Les lleis de la robòtica	63
12. No és només un entrepà	67
13. El Roc	71
14. Un malson	77
15. Dinosauris	81
16. Al matí	85
17. Una por mentidera?	89
18. Blaus	93
19. Corredisses	97
20. Lily Potter	105
21. Per fi	107
22. Un desig	111
23. Notícies	113

24. Descobrint coses	119
25. «Sí»	123
26. Benvolgut senyor Coren.	129
27. L'últim entrepà	135
 Agraïments	 139

1

Una gossa intel·ligent

Segons un senyor americà que es diu Stanley Coren, la raça beagle ocupa el lloc número 72 en intel·ligència d'una llista amb un total de setanta-nou races. El que vol dir això és que els beagles no són gossos gaire intel·ligents. Però jo crec que el senyor Coren s'equivoca.

No dic que el seu estudi no sigui fiable, no ho puc dir perquè he llegit coses sobre ell i és algú important, que en sap molt, però és americà i potser allà les coses són diferents. Ell mateix, per exemple, és un home diferent. A totes les fotos que he trobat d'ell a Google porta un mocador lligat al coll d'una manera que jo no he vist mai. D'acord que potser això no és una prova gaire potent, però els detalls compten i molt, i per això penso que si l'estudi l'hagués fet aquí i hagués inclòs la Lily Potter com a mostra de gos beagle, segur que el resultat hauria estat diferent.

La Lily és la meva gossa i puc dir que és la gossa més intel·ligent del món, encara que sigui una mica tossuda. M'agradaria posar-me en contacte amb el senyor Coren i que la conegués.

Ara mateix l'estic veient córrer pel jardí de la zona

comunitària de sota de casa. Li he llançat la seva pilota groga, l'única amb què vol jugar, i sé perfectament què farà ara quan torni corrent cap a mi amb la pilota a la boca.

Plou una mica i m'he quedat recolzat a la paret de l'edifici, a sota de la coberta de vidre de l'entrada, per no mullar-me. La Lily torna corrent i s'atura a uns metres davant meu. Deixa la pilota a terra i aixeca el cap per dirigir-me un parell de lladrucs abans de tornar-la a agafar. Sé que vol que vagi a jugar amb ella.

—Va, Lily, porta-me-la i te la llançaré, que no em vull mullar —li dic, allargant el braç amb la mà estesa.

La meua veu queda absorbida per la mascareta i em ressona al cervell. Malgrat això i el soroll de la pluja (les gotes que fan *plaf-plaf-plaf* contra les fulles dels arbres) sé que m'ha sentit, però la Lily no es mou (ja he dit que és tossuda). Només se'm queda mirant i gira el coll cap a l'esquerra, amb un gest que em fa molta gràcia perquè sembla que ella sàpiga que em fa gràcia, i que ho fa perquè li faci cas (què me'n diu d'això, eh, senyor Coren?).

«T'estic esperant», em vol dir la Lily inclinant el cap de costat i sense deixar de mirar-me. Al final ella guanya perquè a mi se m'escapa un somriure, i penso, d'acoooord, i em poso la caputxa de la desuadora. Tampoc no és tan greu si em mullo.

Li tiro la pilota tan lluny com puc expressament perquè trigui una mica més a tornar-me-la. Sort

que és dissabte i no tenim classe virtual perquè avui estic mandrós. Ni tan sols tinc ganes de jugar amb ella. Potser és el dia, que no acompanya. Quan plou penso en el meu pare. No només quan plou, però sí especialment quan plou. Ni que ho volgués no ho podria evitar.

La Lily torna amb la pilota entre les dents. Li dic que molt bé mentre li acaricio el cap amb una mà, i amb l'altra li dono una minigaleta que arrossega hàbilment amb la llengua cap a dins de la boca. Quan se l'empassa (ni la mastega perquè és una endrapadora de campionat; si hi hagués una llista de gossos ganuts, ella seria al primer lloc, això segur), torno a llançar-li la pilota, però aquesta vegada ja no surt corrents a buscar-la. Em mira i em diu, amb els seus ulls rodejats de pèl negre que fa que sembli una reina egípcia, que ja en té prou per avui de jugar i cansar-se.

Ella tampoc no té el dia. De vegades ens passa això de baixar amb poques ganes de jugar. Ja fa més d'un mes que estem confinats i és un rotllo. Per moltes coses.

Vaig a buscar la pilota abans de pujar a casa, tot i que podria deixar-la aquí perquè ningú no se l'emportaria. Reconec que amb això tinc sort. Visc en un edifici que té un jardí tot al voltant i puc sortir. Som els únics veïns que tenim gos i quan la mama va preguntar a la resta si els feia res que baixés un parell de cops al dia a fer córrer la Lily, que quedar-me a casa tot el dia tancat segur que ara

mateix no m'aniria gens bé, tots van dir que cap problema. Suposo. Vull dir que no sé què van dir exactament, però el cas és que van dir que sí.

Ella m'ho va dir com si fos una gran cosa, com un alleujament, perquè la notícia del confinament, que ja se la veia a venir perquè és infermera, li va caure a sobre com una esllavissada. Sobretot per mi, perquè sabia que estar moltes hores sol, sense poder anar a l'escola ni veure els meus amics, no m'ajudaria gens. Almenys puc sortir de casa i estar-me una mica a l'aire lliure, a diferència de la majoria dels meus companys, que com a molt surten al balcó, els que en tenen, o al terrat, també els que en tenen.

A l'edifici només hi ha una altra família amb nens, que són bastant més petits que jo. Viuen a l'àtic i tenen una terrassa gran, o sigui que no els cal baixar. Els altres, o no surten, com l'Amanda, o només ho fan per anar a comprar durant les hores establertes. Així que en principi no m'he de trobar amb ningú.

L'Amanda viu al pis del costat i és com si fos una tieta àvia meva, o alguna cosa així. Faria qualsevol cosa per mi perquè em coneix des que vaig néixer. De fet sempre diu que si no arriba a ser per ella potser ni hauria nascut; és una història que li agrada explicar i que em sé de memòria de tantes vegades que l'he sentida. Sé que això de repetir les històries ho fa tota la gent gran, així que no l'hi tinc en compte, ni m'ho prenc com res personal, encara que m'avor-

reixi. També he de dir que, a canvi de les galetes holandeses que li porta la seva filla i de les quals sempre me n'ofereix (fins i tot me'n regala capses senceres perquè fa un temps que no pot prendre sucre), tampoc no se'm fa tan pesat escoltar-la.

L'Amanda podria dir-li a la seva filla que no li enviés més galetes perquè li han prohibit el sucre, però no ho fa per no preocupar-la. Crec que és normal que la gent amagui coses a les persones que estima per no fer-les patir.

Obro la porta de l'escala i faig passar la Lily, que està molt ben ensenyada i frega les potes a la moqueta de l'entrada de l'edifici per no deixar tot de petjades. (Apunti's també aquesta, senyor Coren.) L'eixugo de cap a peus amb una tovallola gran que he baixat de casa i, després que engoleixi una altra minigaleta, pugem al tercer pis per les escales.

La Lily no suporta l'ascensor. Quan al principi de tenir-la havíem volgut pujar amb ascensor amb ella (ho vam intentar unes quantes vegades perquè s'hi acostumés), bordava i xisclava morta de por, semblava com si la volguessin matar, i després encara es passava una bona estona tremolant al seu coixí del menjador. I un dia vam arribar a la conclusió que no s'hi acostumaria mai i que no calia fer-la patir més, oi?, i vam començar a pujar per les escales amb ella. «Així farem exercici», va dir el meu pare per trobar-hi la part positiva. I amb el temps hem acabat pujant a peu fins i tot quan anem sense ella.